

S'obri, de nou, la magrana catalana

El primer debat d'investidura al Parlament espanyol ha eclipsat totes les altres realitats. Fins i tot una realitat tan sòlida com la catalana. Aquests dies se n'ha parlat molt poc, del procés i les seues circumstàncies. El fracàs de Mariano Rajoy i les impotències del PSOE per constituir-se en alternativa han centrat l'atenció, també, dels mitjans catalans. Però això es girarà com un calcetí aquesta mateixa setmana. La política espanyola entra ara en un nou pendent especulatiu on només plana una gran pregunta: seran capaços Pedro Sánchez i el PSOE de resistir i negar l'abstenció a Rajoy en el pròxim intent el mes d'octubre? Però la cançó, de tan coneguda, cansa. Per contra, a Catalunya la tardor política s'enceta amb nous reptes i interrogants decisius.

En primer lloc, el dia 28, hi haurà la qüestió de confiança que ha convocat el mateix president de la Generalitat. Si Carles Puigdemont no obté el suport parlamentari de la CUP, s'obrirà un parèntesi incert amb la incògnita de definir com seran les pròximes i inevitables eleccions. Però tot apunta que això no passarà. En cap moment els portaveus de la CUP han plantejat un vot negatiu. El problema és que ni Carles Puigdemont, ni Artur Mas, ni els actuals dirigents del Partit Demòcrata Català no accepten fer "més concessions" a la CUP que lliguen l'acord. L'opinió dels demòcrates és que Convergència ja va pagar un preu excessiu per les "cessions" que van haver d'acceptar per a la investidura del mateix Puigdemont i durant els escassos mesos de legislatura que han anat desgranant-se. Consideren els dirigents del PDC que el seu electorat tradicional no entén ni comparteix els gestos de complicitat –ni que siga necessària– dedicats a una esquerra "excessiva". Ai-

VICENT
SANCHIS

xò vol dir que no hi haurà contrapartides públiques en la qüestió de confiança. I això la podria complicar.

Siga com siga, aquest primer obstacle no sembla preocupar excessivament a ningú. Ni a la CUP ni a Junts pel Sí. Una altra cosa és la nova discussió pressupostària que ha de permetre arribar al final de la legislatura acordada en divuit mesos amb un cert marge per fer política "social". Amb una sensació, també, d'estabilitat política –necessària– entre l'independentisme. Els dirigents d'Esquerra Republicana volen lligar els dos pactes: el de la qüestió de confiança al president Puigdemont i el de l'aprovació dels comptes de la Generalitat. La CUP, però, rebutja la proposta i replica als republicans que en primer lloc pactaran la qüestió de confiança amb Carles Puigdemont i, després, els pressupostos amb Oriol Junqueras. Però la negativa de Puigdemont i el seu partit a negociar res amb els cupaires ho entela tot.

És cert que no té gens de sentit que la causa que va provocar la mateixa qüestió de confiança –el rebuig als pressupostos del 2016– es mantinga inalterable en els de 2017. Si Puigdemont guanya la qüestió amb el vot de la CUP però després no hi ha pacte pressupostari, de què haurà servit? En tot cas, els dirigents del Partit Demòcrata per ara aguanten les posicions: no hi haurà més "concessions". Si la

CUP castiga Puigdemont o, després, no accepta ni tan sols el tràmit parlamentari dels nous comptes de la Generalitat, les eleccions es faran inevitables i la responsabilitat recaurà sobre l'esquerra "rupturista".

Superats aquests dos tràmits, si se superen, arribarà el moment decisiu. El gran moment. Junts pel Sí i la CUP hauran d'acordar com culminar la legislatura. Fins ara, els portaveus de la CUP exigien actes de "desobediència" encadenats contra l'Estat. Una "desobediència" que Junts pel Sí ha acceptat amb molts matisos i molts recels. El Govern i el Parlament desobeeixen, sí, però encara sense trencar de debò amb el marc legal espanyol. Potser a partir d'ara ja no caldrà perquè el que caldrà acordar serà "la gran desobediència". La fórmula en aquests moments sembla bastant clara. Només un dubte complica la maniobra. Per culminar la legislatura, el Parlament de Catalunya haurà d'aprovar potser en una única sessió les tres lleis denominades "de la desconexió". La llei de continuïtat jurídica –que donarà cobertura legal i seguretat jurídica a la separació de l'Estat–, la llei de l'agència tributària catalana –que permetrà recaptar recursos propis i no dependre de l'Estat espanyol– i la llei de la seguretat social. Aprovats aquests textos, que representarien el desafiament definitiu a l'Estat, s'obririen dos camins. El Parlament faria una nova declaració que confirmaria la voluntat del poble de Catalunya de constituir-se en un Estat independent i, tot seguit, o bé convocaria un referèndum vinculant per confirmar aquesta intenció o bé es dissoldria i convocaria unes eleccions "constituents" que ja no serien autonòmiques.

Tant el Partit Demòcrata, com Esquerra Republicana i la CUP necessiten culminar bé aquesta etapa. Si no acorden la fórmula política per aconseguir-

JORDI PLAY

NO TÉ SENTIT QUE EL MOTIU QUE VA PROVOCAR LA QÜESTIÓ DE CONFIANÇA A PUIGDEMONT, EL REBUIG ALS PRESSUPOSTOS D'ENGUANY, ES MANTINGA DESPRÉS DE SUPERAR-LA

LES BREGUES ENTRE EL PARTIT DEMÒCRATA, ESQUERRA I LA CUP FAN PENSAR QUE ELS TRES PARTITS ESTAN MÉS PENDENTS DE QUI LIDERA L'INDEPENDENTISME QUE DE LA MATEIXA INDEPENDÈNCIA

ho, l'electorat independentista no els ho perdonaria i la política catalana entraria en una nova fase que ja no lideraria l'independentisme. Però aquesta necessitat no ha estat prou forta fins ara per esviar els recels i els enfrontaments entre les tres forces. El Partit Demòcrata Català, Esquerra Republicana i la CUP mantenen una brega constant per l'hegemonia del procés i per la disputa de l'electorat independentista que té molt de clàssica i d'ordinària. Quan precisament el que

cal en aquests moments –el que necessita l'independentisme– és actuar amb criteris extraordinaris. Sembla massa sovint que els tres partits actuen més amb la vista posada en unes noves eleccions autonòmiques, unes eleccions que capgiren l'hegemonia actual que mantenen els hereus de Convergència Democràtica. Com es pot fer front a un Estat tan potent com l'espanyol si les diferències i les fissures entre el bloc independentista són tan evidents i tan fàcilment apro-

fitables? Aquesta és la pregunta que Esquerra Republicana, el Partit Demòcrata Català i la CUP hauran de respondre les pròximes setmanes. Mentrestant l'independentisme "social", liderat per l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural enllesteixen un nou 11 de Setembre per demostrar als polítics que els representen que són ben vius i ben inquietos.

Periodista i director d'EL TEMPS